

Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА СЪДА

24 май 2022 година *

„Обжалване — Обезпечително производство — Институционално право — Членове на Европейския парламент — Привилегии и имунитети — Снемане на парламентарния имунитет на член на Парламента — *Fumus boni juris* — Безпристрастност на докладчика при разглеждане на искането за снемане на парламентарния имунитет — Неотложност — Европейска заповед за арест — Сигнали за лица, издирвани за арест с цел предаване — Упражняване на мандата на член на Парламента — Претегляне на интересите“

По дело C-629/21 P(R)

с предмет жалба на основание член 57, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 11 октомври 2021 г.

Carles Puigdemont i Casamajó, с местожителство във Ватерло (Белгия),

Antoni Comín i Oliveres, с местожителство във Ватерло,

Clara Ponsatí i Obiols, с местожителство във Ватерло,

за които се явяват P. Beckaert и S. Beckaert, advocaten, G. Voeye и J. Costa i Rosselló, abogados,

жалбоподатели,

като другите страни в производството са:

Европейски парламент, за който се явяват N. Lorenz, N. Görlitz и J.-C. Puffer, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

Кралство Испания, за което се явяват S. Centeno Huerta и A. Gavela Llopis, в качеството на представители,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА СЪДА,

след изслушване на генералния адвокат M. Szpunar,

* Език на производството: английски.

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Определение

- 1 С жалбата си г-н Carles Puigdemont i Casamajó, г-н Antoni Comín i Oliveres и г-жа Clara Ponsatí i Obiols искат отмяна на определението на заместник-председателя на Общия съд на Европейския съюз от 30 юли 2021 г., Puigdemont i Casamajó и др./Парламент (T-272/21 R, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното определение“, EU:T:2021:497), с което е отхвърлена тяхната молба за спиране на изпълнението на решения P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 и P9_TA(2021)0061 на Европейския парламент от 9 март 2021 г. по исканията за снемане на техния имунитет (наричани по-нататък заедно „оспорените решения“).
- 2 С насрещна жалба Кралство Испания иска заличаване на мотивите в точка 43 от обжалваното определение.

Правна уредба

Рамково решение 2002/584/ПВР

- 3 Съображение 6 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), е със следния текст:

„Европейската заповед за арест съгласно настоящото рамково решение е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа за взаимно признаване, който Европейският съвет определя като „крайъгълния камък“ на съдебното сътрудничество“.
- 4 Член 1, параграфи 1 и 2 от това рамково решение е със следния текст:

„1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване от друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

2. Държавите членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение“.
- 5 Членове 3 и 4 от посоченото рамково решение уреждат съответно случаите, при които не се допуска изпълнение на европейска заповед за арест, и случаите, при които изпълнението ѝ може да бъде отказано.
- 6 Член 5 от същото рамково решение определя гаранциите, които следва да бъдат предоставени от издаващата държава членка в особени случаи.

7 Член 11, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 гласи:

„Когато издирваното лице е задържано, изпълняващият съдебен орган съгласно собственото си законодателство трябва да уведоми това лице за европейската заповед за арест, нейното съдържание и възможността да бъде разрешено предаване на издаващия съдебен орган“.

8 Член 12 от това рамково решение гласи:

„Когато лицето е задържано въз основа на европейска заповед за арест, изпълняващият съдебен орган следва да вземе решение дали то да остане задържано съгласно правото на изпълняващата държава членка. Лицето може да бъде освободено временно по всяко време в съответствие с националното право на изпълняващата държава членка, при условие че неин компетентен орган вземе мерки, необходими за предотвратяване укриването му“.

9 Член 15, параграф 1 от посоченото рамково решение уточнява:

„Изпълняващият съдебен орган следва да реши в сроковете и при условията, определени в настоящото рамково решение, дали лицето да бъде предадено“.

10 Член 17, параграфи 1—5 от същото рамково решение е със следния текст:

„1. Европейската заповед за арест следва незабавно да бъде разгледана и изпълнена.

2. При наличието на съгласие от страна на издирваното лице окончателното решение относно изпълнението на европейската заповед за арест се взема в срок до 10 дни от даването на съгласие.

3. В останалите случаи окончателното решение относно изпълнението на европейската заповед за арест се взема в срок до 60 дни от задържането на издирваното лице.

4. Когато в особени случаи европейската заповед за арест не може да бъде изпълнена в посочените в параграфи 2 и 3 срокове, изпълняващият съдебен орган следва незабавно да уведоми за това издаващия съдебен орган, като обясни причините за забавянето. В този случай сроковете могат да бъдат удължени с 30 дни.

5. Докато вземе окончателно решение, изпълняващият съдебен орган следва да обезпечи наличието на материалните условия, необходими за действителното предаване на лицето“.

Решение 2007/533/ПВР

11 Член 24, параграф 1 от Решение 2007/533/ПВР на Съвета от 12 юни 2007 година относно създаването, функционирането и използването на Шенгенска информационна система от второ поколение (ШИС II) (ОВ L 205, 2007 г., стр. 63) гласи:

„Когато държава членка счете, че даването на ход на сигнал, въведен в съответствие с член 26, член 32 или член 36, е несъвместимо с националното ѝ законодателство, международните ѝ задължения или съществени национални интереси, тя може впоследствие да изиска към сигнала да се добави специален ограничителен знак,

означаващ, че действието, което следва да предприеме въз основа на сигнала, няма да бъде предприето на нейна територия. Специалният ограничителен знак се добавя от бюро Сирене на държавата членка, която е въвела сигнала“.

12 Член 25 от това решение гласи:

„1. Когато се прилага Рамково решение [2002/584], към сигнала за арест с цел предаване се добавя специален ограничителен знак за предотвратяване на арест, когато националният съдебен орган, компетентен за изпълнението на европейска заповед за арест, е отказал нейното изпълнение, позовавайки се на основание за неизпълнение, и когато е поискано добавянето на специален ограничителен знак.

2. Въпреки това, по искане на компетентен съдебен орган по националното законодателство, било въз основа на общо указание или в конкретен случай, може да е необходимо да бъде добавен и специален ограничителен знак към сигнала за арест с цел предаване, ако е очевидно, че изпълнението на европейската заповед за арест ще трябва да бъде отказано“.

13 Член 26, параграф 1 от Решение 2007/533 е със следния текст:

„Данните относно лица, издирвани за арест с цел предаване въз основа на европейска заповед за арест или издирвани за арест с цел екстрадиране, се въвеждат по молба на съдебния орган на подаващата държава членка“.

14 Член 27, параграф 1 от това решение гласи:

„Ако лице се издирва за арест с цел предаване въз основа на европейска заповед за арест, подаващата сигнала държава членка въвежда в ШИС II копие на оригинала на европейската заповед за арест“.

15 Член 30 от посоченото решение е със следния текст:

„Ако даден арест не може да се извърши било поради отказ на държава членка в съответствие с процедурите за поставяне на специален ограничителен знак, изложени в член 24 или член 25, или в случай на сигнал за арест с цел екстрадиране, поради незавършено разследване, държавата членка, до която е отправено искането, трябва да счита сигнала за сигнал с цел съобщаване на местонахождението на съответното лице“.

16 Член 31, параграф 1 от същото решение уточнява:

„Сигнал, въведен в ШИС II в съответствие с член 26 във връзка с допълнителните данни, посочени в член 27, съставлява и има същата сила като европейска заповед за арест, издадена в съответствие с Рамково решение [2002/584], в случаите, за които се прилага посоченото рамково решение“.

Обстоятелствата по спора

- 17 Обстоятелствата по спора са изложени в точки 1—20 от обжалваното определение. За целите на настоящото обезпечително производство те могат да бъдат предадени накратко по следния начин.
- 18 Г-н Puigdemont i Casamajó, г-н Comín i Oliveres и г-жа Ponsatí i Obiols са били съответно президент на Generalitat de Catalunya (Генералитет на Каталуня, Испания) и членове на Gobierno autonómico de Catalunya (автономно правителство на Каталуня, Испания) към момента на приемането на Ley 19/2017 del Parlamento de Catalunya, reguladora del referéndum de autodeterminación (Закон 19/2017 на Парламента на Каталуня за референдума за самоопределяне) от 6 септември 2017 г. (DOGC № 7449A от 6 септември 2017 г., стр. 1) и на Ley 20/2017 del Parlamento de Catalunya, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (Закон 20/2017 на Парламента на Каталуня за юридически преход и учредяване на Републиката) от 8 септември 2017 г. (DOGC n° 7451A от 8 септември 2017 г., стр. 1), както и на провеждането на референдума за самоопределяне от 1 октомври 2017 г., предвиден с първия от тези два закона, чиито разпоредби междувременно спират да се прилагат по силата на решение на Tribunal Constitucional (Конституционен съд, Испания).
- 19 След приемането на посочените закони и след провеждането на този референдум Ministerio fiscal (Прокуратура на Испания), Abogado del Estado (Държавна правна служба, Испания) и Partido político VOX (политическа партия VOX) образуват наказателно производство срещу няколко лица, сред които и жалбоподателите, с обвинението, че са извършили деяния, които осъществяват по-конкретно състава на престъплението „бунт против дейността на държавата“.
- 20 Впоследствие жалбоподателите се явяват като кандидати на изборите за членове на Европейския парламент. На 13 юни 2019 г. Junta Electoral Central (Централна изборителна комисия, Испания) приема решение, с което обявява лицата, избрани за членове на Парламента на изборите от 26 май 2019 г., сред които са г-н Puigdemont i Casamajó и г-н Comín i Oliveres.
- 21 На 17 юни 2019 г. Централната изборителна комисия отказва на жалбоподателите да положат клетва за спазване на испанската конституция, както изисква испанското право, и изпраща на Парламента списък с избраните в Испания кандидати, в който не фигурират г-н Puigdemont i Casamajó и г-н Comín i Oliveres. На 27 юни 2019 г. председателят на Парламента ги уведомява, че не може да ги счита за бъдещи членове на Парламента.
- 22 На 14 октомври 2019 г. разследващ съдия от наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) издава европейска заповед за арест срещу г-н Puigdemont i Casamajó, а на 4 ноември 2019 г. — срещу г-н Comín i Oliveres и г-жа Ponsatí i Obiols.
- 23 На 10 януари 2020 г. председателят на второ отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд) изпраща на Парламента искане, основаващо се на определение на разследващия съдия от наказателното отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд) от същата дата, да бъде снет парламентарният имунитет на г-н Puigdemont i Casamajó и г-н Comín i Oliveres.

- 24 В пленарното заседание от 13 януари 2020 г., след постановяване на решение от 19 декември 2019 г., Junqueras Vies (С-502/19, ЕУ:С:2019:1115), Парламентът констатира, че г-н Puigdemont i Casamajó и г-н Comín i Oliveres са избрани за депутати, считано от 2 юли 2019 г.
- 25 На 16 януари 2020 г. заместник-председателят на Парламента съобщава в пленарното заседание за исканията за снемане на имунитета на г-н Puigdemont i Casamajó и г-н Comín i Oliveres и разпределя въпроса за разглеждане от компетентната комисия, а именно Комисията по правни въпроси на Парламента (наричана по-нататък „комисията JURI“).
- 26 На 4 февруари 2020 г. председателят на второ отделение на Tribunal Supremo (Върховен съд) изпраща на Парламента искане, основаващо се на определение на разследващия съдия от наказателното отделение на този съд от същата дата, за снемане на имунитета на г-жа Ponsatí i Obiols.
- 27 На 10 февруари 2020 г., след оттеглянето на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз на 31 януари 2020 г., Парламентът констатира избора на г-жа Ponsatí i Obiols за депутат, считано от 1 февруари 2020 г.
- 28 На 13 февруари 2020 г. заместник-председателят на Парламента съобщава в пленарно заседание за искането за снемане на имунитета на г-жа Ponsatí i Obiols и разпределя въпроса за разглеждане от комисията JURI.
- 29 След като жалбоподателите представят своите становища пред Парламента и на 23 февруари 2021 г. са изслушани от комисията JURI, последната приема доклади А 9-0020/2021, А 9-0021/2021 и А 9-0022/2021 относно исканията за снемане на имунитета на жалбоподателите. С обжалваните решения Парламентът сменя имунитета на жалбоподателите по член 9, първа алинея, буква б) от Протокол (№ 7) за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз (ОВ С 326, 2012 г., стр. 266, наричан по-нататък „Протоколът за привилегиите и имунитетите“).

Производството пред Общия съд и обжалваното определение

- 30 С жалба, постъпила в секретариата на Общия съд на 19 май 2019 г., жалбоподателите искат отмяна на оспорените решения.
- 31 С отделен акт, подаден в секретариата на Общия съд на 26 май 2021 г., жалбоподателите молят за постановяване на обезпечителна мярка чрез спиране на изпълнението на оспорените решения.
- 32 С определение от 2 юни 2021 г., Puigdemont i Casamajó и др./Парламент (Т-272/21 R, непубликувано), прието на основание член 157, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд, заместник-председателят на Общия съд разпорежда спиране на изпълнението на оспорените решения до датата на определението, с което се слага край на обезпечителното производство, образувано пред Общия съд.
- 33 С решение от 24 юни 2021 г. заместник-председателят на Общия съд допуска Кралство Испания да встъпи в подкрепа на исканията на Парламента.

- 34 С обжалваното определение заместник-председателят на Общия съд отхвърля подадената от жалбоподателите молба за постановяване на обезпечителни мерки.
- 35 За тази цел в точка 38 от това определение заместник-председателят на Общия съд приема, че следва да се извърши проверка дали е изпълнено условието за неотложност.
- 36 В това отношение на първо място в точка 42 от обжалваното определение той приема, че е необходимо да се вземат предвид само обективните последици от оспорените решения, определени с оглед на тяхното съдържание, и че твърдението за неяснотата им не е достатъчно, за да се установи значителността и непоправимостта на вредата, твърдяна от жалбоподателите.
- 37 На второ място в точка 43 от това определение заместник-председателят на Общия съд приема, че жалбоподателите не могат да се позоват на евентуален риск от арестуване, докато пътуват до и от мястото на заседанията на Парламента в Страсбург (Франция), тъй като по време на това пътуване действа имунитетът им по член 9, втора алинея от Протокола за привилегиите и имунитетите.
- 38 На трето място заместник-председателят на Общия съд проверява дали условието за неотложност може да се счита за удовлетворено поради факта, от една страна, че се твърди наличие на риск от непосредствено предстоящ арест на жалбоподателите в резултат от едновременното действие на оспорените решения, и от друга страна, на европейските заповеди за арест, издадени срещу жалбоподателите, и сигналите за лица, издирвани за арест с цел предаване, предмет на които са жалбоподателите (наричани по-нататък „сигналите в ШИС II“).
- 39 В точка 45 от обжалваното определение заместник-председателят на Общия съд подчертава, че съдебните органи на изпълняващата държава членка имат по-специално възможност, при условията по членове 3 и 4 от Рамково решение 2002/584, да откажат изпълнението на европейска заповед за арест и че издирваното лице може да не даде съгласие да бъде предадено, поради което изпълняващият съдебен орган следва да се произнесе по изпълнението на европейската заповед за арест. От това той прави извода, че настъпването на твърдяната от жалбоподателите вреда зависи от наличието на множество фактори.
- 40 В точка 46 от обжалваното определение заместник-председателят на Общия съд констатира, че жалбоподателите не са доказали, че техният арест, или а fortiori тяхното предаване на испанските органи са предвидими с достатъчна степен на вероятност.
- 41 В това отношение в точка 47 от това определение той приема, че жалбоподателите не представят никакви данни, от които да се установи, че изпълняващите съдебни органи, и по-конкретно тези на държавата членка по местоживеене, а именно Кралство Белгия, възнамеряват да изпълнят издадените срещу тях европейски заповеди за арест, така че да е достатъчно вероятно настъпването на твърдяната вреда.
- 42 След като в точки 48—50 от обжалваното определение се позовава на липсата на постъпки от страна на изпълняващите съдебни органи след приемане на оспорените решения и на предприетите от белгийските органи мерки, в точки 51 и 53 от това определение заместник-председателят на Общия съд уточнява, че Tribunal Supremo (Върховен съд) е отправил преюдициално запитване до Съда на основание член 267 ДФЕС, регистрирано с

номер C-158/21, което води до спиране на националното производство до произнасяне на Съда. От това той прави извод в точка 53 от посоченото определение, че изпълнението на европейските заповеди за арест срещу жалбоподателите е спряно.

- 43 Освен това в точка 55 от обжалваното определение заместник-председателят на Общия съд приема, че жалбоподателите не представят никакви данни, поставящи под съмнение констатацията за спиране на това изпълнение, и в частност че обстоятелството, че Кралство Испания не е заличило сигналите в ШИС II, не оказва влияние върху тази констатация.
- 44 Предвид всички тези съображения, в точка 58 от обжалваното определение заместник-председателят на Общия съд достига до заключението, че жалбоподателите не са доказали, че условието за неотложност е изпълнено, доколкото при това положение на нещата значителната и непоправима вреда, на която те се позовават, не може да се квалифицира като сигурна или установена с достатъчна степен на вероятност.

Искания на страните

Искания в жалбата

- 45 Жалбоподателите молят Съда:
- да отмени обжалваното определение,
  - да спре изпълнението на оспорените решения до постановяване на решение по жалбата по дело T-272/21,
  - при условията на евентуалност, да върне делото на Общия съд,
  - да не се произнася по съдебните разноски.
- 46 Парламентът моли Съда:
- да отхвърли жалбата и
  - да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски, свързани с обезпечителното производство пред Общия съд и с производството за обжалване.
- 47 Кралство Испания моли Съда:
- да приеме жалбата за недопустима, доколкото в нея са включени факти, настъпили след обжалваното определение, и се иска неоснователно преразглеждане,
  - да отхвърли жалбата, като замени мотивите в точка 43 и първото изречение в точка 52 от обжалваното определение,
  - при условията на евентуалност да отхвърли жалбата и
  - да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

Искания по насрещната жалба

- 48 С насрещната жалба Кралство Испания моли Съда да заличи мотивите в точка 43 от обжалваното определение.
- 49 Жалбоподателите молят Съда:
- да обяви насрещната жалба за недопустима,
  - при условията на евентуалност да я отхвърли и
  - да осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски.
- 50 Парламентът моли Съда:
- да отхвърли насрещната жалба като недопустима и
  - да осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски във връзка с тази жалба.

По жалбата

- 51 В подкрепа на своята жалба жалбоподателите изтъкват две основания за грешки при прилагане на правото, които заместник-председателят на Общия съд допуснал, от една страна, като пренебрегнал възможността за настъпване на значителна и непоправима вреда преди окончателното решение за изпълнение на издадените срещу жалбоподателите европейски заповеди за арест и от друга страна, като направил извода, че твърдяната вреда не е предвидима с достатъчна степен на вероятност.
- 52 От друга страна, Кралство Испания и Парламентът молят Съда да изложи заместващи мотиви.

По допустимостта на жалбата

Доводи

- 53 Кралство Испания оспорва най-напред допустимостта на жалбата.
- 54 В това отношение то изтъква, първо, че жалбоподателите се позовават на факти, настъпили след обжалваното определение, които не можели надлежно да се изтъкват в рамките на тази жалба. Второ, то твърди, че исканията на жалбоподателите надхвърлят предмета на обезпечителното производство, доколкото имат за цел спиране на издадените срещу жалбоподателите европейски заповеди за арест. Трето, някои доводи на жалбоподателите поставяли под съмнение фактическите преценки, извършени от заместник-председателя на Общия съд. Четвърто, в случай че Съдът отмени обжалваното определение, той трябвало да върне делото на Общия съд, доколкото той е разгледал само едно от трите условия за постановяване на временни мерки.

Преценка

- 55 На първо място е важно да се отбележи, че доводите на Кралство Испания относно позоваването на факти, настъпили след обжалваното определение, и относно оспорването на фактическите преценки на заместник-председателя на Общия съд не визират цялата жалба, а само някои от доводите, изтъкнати в нейна подкрепа.
- 56 Ето защо тези доводи на Кралство Испания при всяко едно положение не са годни да обосноват недопустимостта на настоящата жалба като цяло.
- 57 На второ място, доколкото с жалбата се иска само отмяна на обжалваното определение и евентуално спиране на изпълнението на оспорените решения, не може да се приеме, че тя цели Съдът да спре издадените срещу жалбоподателите европейски заповеди за арест.
- 58 На трето място, дори да се предположи, както твърди Кралство Испания, че фазата на настоящото производство не позволява постановяване на окончателен акт в случай на отмяна на обжалваното определение, съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз това обстоятелство би наложило в такъв случай връщане на делото на Общия съд. Посоченото обстоятелство обаче не би могло да доведе до недопустимост на подадената от жалбоподателите жалба.
- 59 Следователно жалбата не следва да се отхвърля като недопустима в своята цялост.

По първото основание

Доводи

- 60 С първото основание жалбоподателите твърдят, че заместник-председателят на Общия съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е пренебрегнал възможността от настъпване на значителна и непоправима вреда преди окончателното решение относно изпълнението на издадените срещу тях европейски заповеди за арест.
- 61 Така жалбоподателите твърдят главно, че много от точките на обжалваното определение се основават на предположението, че единствено предаването на жалбоподателите на Кралство Испания би представлявало значителна и непоправима вреда.
- 62 Така в точка 45 от обжалваното определение заместник-председателят на Общия съд взел предвид единствено че вредата може да е резултат от предаването на жалбоподателите на испанските органи. Значителна и непоправима вреда обаче щяла да настъпи още при ареста на жалбоподателите и тяхното задържане, дори и за ограничен период, още повече че този риск съществувал при всяко тяхно пътуване на територията на държава членка. Арестът на жалбоподателите можел да се извърши с цел изпълнение на издадените срещу тях европейски заповеди за арест или въз основа на сигналите в ШИС II. Освен това изпълняващият съдебен орган можел впоследствие да разпорежи тяхното задържане на основание член 12 от Рамково решение 2002/584. Арестът и задържането на г-н Puigdemont i Casamajó в Сардиния (Италия) на 23 септември 2021 г. свидетелствали за основателността на доводите на жалбоподателите.

- 63 Точки 47—49, 56 и 57 от обжалваното определение също се основавали на предположението, че арестът на жалбоподателите не би могъл да представлява значителна и непоправима вреда. Освен това в точка 60 от това определение арестът бил описан като пример за положение, при което твърдяната вреда би могла да настъпи, а не като положение, в което тази вреда вече е настъпила.
- 64 При условията на евентуалност жалбоподателите твърдят, че констатациите във връзка с Рамково решение 2002/584, направени в точка 45 от обжалваното определение, не могат да докажат, че вредата, произтичаща от евентуалния арест на жалбоподателите, зависи от множество фактори.
- 65 Парламентът и Кралство Испания искат първото основание да бъде отхвърлено.
- 66 Парламентът най-напред твърди, че това основание се опира отчасти на доводи, които трябва да бъдат отхвърлени като недопустими, доколкото почиват на факти, настъпили след обжалваното определение, или доколкото имат за цел оспорване на фактическите преценки на заместник-председателя на Общия съд. Кралство Испания също твърди, че оспорените преценки на заместник-председателя на Общия съд са свързани с цененето на доказателствата.
- 67 Освен това първото основание се опирало на погрешен прочит на обжалваното определение, доколкото заместник-председателят на Общия съд не взел становище по въпроса дали арестът на жалбоподателите или тяхното предаване на испанските органи би трябвало да се квалифицира като „значителна и непоправима вреда“. Впрочем заместник-председателят на Общия съд основателно приел, че настъпването на твърдяната от жалбоподателите вреда зависи от множество фактори. Всъщност оспорените решения не били решаващата причина за тази вреда.
- 68 Кралство Испания предлага точка 45 от обжалваното определение да се тълкува в смисъл, че оспорените решения не са решаващата причина за твърдяната от жалбоподателите вреда. В действителност тази вреда произтичала от тяхното решение да напуснат Испания и от националните мерки, приети вследствие от това решение.

Преценка

- 69 Необходимо е предварително да се разгледат доводите на Парламента и на Кралство Испания, с които се оспорва допустимостта на първото основание.
- 70 От една страна, е важно да се припомни, че съгласно член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съд обжалването се ограничава само до правни въпроси. Ето защо единствено Общият съд е компетентен да установи и да прецени релевантните факти, както и представените пред него доказателства. Следователно преценката на тези факти и на тези доказателства, освен в случай на тяхното изопачаване, не представлява правен въпрос, който като такъв да подлежи на контрол от страна на Съда в рамките на производството по обжалване (вж. по аналогия определение на заместник-председателя на Съда от 30 ноември 2021 г., Land Rheinland-Pfalz/Deutsche Lufthansa, C-466/21 P-R, непубликувано, EU:C:2021:972, т. 43 и цитираната съдебна практика).

- 71 В случая изтъкнатите от жалбоподателите главни доводи в подкрепа на първото основание имат за цел да покажат, че обжалваното определение е опорочено от грешка при правната квалификация на фактите, доколкото заместник-председателят на Общия съд приел, че техният арест не би представлявал значителна и непоправима вреда. При условията на евентуалност жалбоподателите по същество твърдят, че поради неправилно тълкуване на Рамково решение 2002/584 заместник-председателят на Общия съд се е подвел относно последиците, които това рамково решение придава на европейска заповед за арест като издадените срещу тях.
- 72 Следователно доводът, че първото основание трябва да се счита за недопустимо, доколкото има за цел да постави под съмнение фактически преценки на заместник-председателя на Общия съд, трябва да се отхвърли.
- 73 От друга страна, тъй като съгласно постоянната практика на Съда в производството по обжалване контролът на Съда е ограничен до проверка на правните изводи по разискваните в първоинстанционното производство основания и доводи, страна не може да повдига за пръв път пред Съда основания или доводи, които не е изложила пред Общия съд (определение на заместник-председателя на Съда от 17 декември 2020 г., *Anglo Austrian AAB и Belegging-Maatschappij „Far-East“/ЕЦБ*, C-207/20 P(R), непубликувано, EU:C:2020:1057, т. 72 и цитираната съдебна практика).
- 74 Ето защо жалбоподателите не могат надлежно да се позоват пред Съда на доводи, основаващи се на факти, настъпили след приемането на обжалваното определение. Следователно доводът, че арестът и задържането на г-н Puigdemont i Casamajó в Сардиния доказват реалната опасност, на която жалбоподателите са изложени, трябва да се отхвърли като недопустим.
- 75 Що се отнася до разглеждането на първото основание по същество, следва да се припомни, както подчертава заместник-председателят на Общия съд в точки 39 и 40 от обжалваното определение, че целта на обезпечителното производство е да гарантира пълния ефект на бъдещото окончателно решение, за да се избегне празнота в правната защита, предоставяна от Съда. За да се постигне тази цел, неотложността се преценява в зависимост от необходимостта от постановяване на временни мерки, за да се предотврати значителна и непоправима вреда за страната, която иска временната защита. Тази страна трябва да докаже, че не би могла да изчака изхода на производството по същество, без да претърпи такава вреда. Макар наистина за доказване на наличието на тази вреда да не е необходимо да се изисква с абсолютна сигурност да се установи нейното непосредствено настъпване, а е достатъчно посочената вреда да е предвидима с достатъчна степен на вероятност, това не означава, че страната, която иска временна мярка, не е длъжна да докаже фактите, за които счита, че дават основание да се предположи настъпването на такава вреда (определение на заместник-председателя на Съда от 16 юли 2021 г., *Symrise/ЕСНА*, C-282/21 P(R), непубликувано, EU:C:2021:631, т. 40 и цитираната съдебна практика).
- 76 За да прецени дали условието за неотложност е изпълнено, в точка 45 от обжалваното определение заместник-председателят на Общия съд изтъква, че настъпването на „твърдяната от жалбоподателите вреда“ зависи от наличието на множество фактори.

- 77 От точка 41 от това определение изрично се установява, че твърдяната от жалбоподателите пред Общия съд вреда според тях произтича от риска да бъдат арестувани и предадени на испанските органи. Освен това точка 44 от посоченото определение представя доводите на жалбоподателите във връзка с тази вреда като основаващи се на факта, че не е изключено те да бъдат обект на непосредствено предстоящ арест.
- 78 В този контекст точка 45 от същото определение следва да се разбира като констатация, че арестът и предаването на жалбоподателите на испанските органи зависят от едновременното наличие на множество фактори.
- 79 Имайки предвид тази му констатация, заместник-председателят на Общия съд не изключва напълно възможността евентуален арест на жалбоподателите да им причини значителна и непоправима вреда.
- 80 От това следва, че доводите, представени главно в подкрепа на първото основание, доколкото визират точка 45 от обжалваното определение, почиват на неправилен прочит на това определение и по тези съображения следва да бъдат отхвърлени.
- 81 Същото важи и доколкото тези доводи се отнасят до точки 47—49, 56 и 57 от посоченото определение, тъй като от точка 46 от него се установява, че тези точки имат за цел по-конкретно да посочат, че жалбоподателите не са доказали, че техният арест е предвидим с достатъчна степен на вероятност.
- 82 Както изглежда обаче, точка 60 от обжалваното определение противоречи на съображенията, възприети в точки 44—58 от него, като представя евентуалният арест на жалбоподателите за елемент, който не сочи, че твърдяната вреда е настъпила, а единствено че настъпването на тази вреда е достатъчно вероятно.
- 83 Така допуснатата от заместник-председателя на Общия съд грешка обаче следва да се разглежда като несъстоятелна. Всъщност точка 60 от обжалваното определение е изложена по съображения за изчерпателност, доколкото няма за цел да обоснове решението за отхвърляне на молбата за обезпечителни мерки, представена в точка 59 от това определение, а просто да припомни на жалбоподателите, че това решение не е пречка те да подадат нова молба за обезпечителни мерки, основаваща се на нови факти.
- 84 Следователно представените главно доводи в подкрепа на първото основание следва да се отхвърлят като частично неоснователни и частично несъстоятелни.
- 85 Що се отнася до доводите, изложени при условията на евентуалност в подкрепа на това основание, следва да се посочи, че за да приеме в точка 45 от обжалваното определение, че настъпването на твърдяната от жалбоподателите вреда зависи от наличието на множество фактори, заместник-председателят на Общия съд се е обосновал, от една страна, с правомощията на съдебните органи на изпълняващата държава членка да откажат да изпълнят европейска заповед за арест и от друга страна, с факта, че предаването на издирваното лице изисква да бъде издадено решение от страна на тези органи, ако това лице не се съгласи да бъде предадено.

- 86 Доколкото се позовава изключително на някои механизми, предвидени в Рамково решение 2002/584, точка 45 от обжалваното определение — обратно на твърденията на Парламента и Кралство Испания — не може да се разбира в смисъл, че констатира, че приетите от тази държава членка национални мерки, а не оспорените решения, са решаващата причина за твърдяната от жалбоподателите вреда.
- 87 От точка 78 от настоящото определение обаче се установява, че точка 45 от обжалваното определение следва да се разбира именно като твърдение, че предвидените в Рамково решение 2002/584 механизми, споменати в тази точка, предполагат, че настъпването на ареста на жалбоподателите зависи от други фактори, освен от снемането на техния парламентарен имунитет в резултат от оспорените решения.
- 88 От член 1, параграф 1 от това рамково решение се установява, че европейската заповед за арест е съдебно решение, издадено от държава членка „с оглед задържане и предаване“ от друга държава членка на издирвано лице.
- 89 Освен това от член 11, параграф 1 и от член 17, параграф 3 от посоченото рамково решение следва, че производството за изпълнение на европейската заповед за арест обикновено следва задържането на издирваното лице от органите на изпълняващата държава членка.
- 90 Това тълкуване е подкрепено от правилото на член 12 от същото рамково решение, съгласно който когато лицето е задържано въз основа на европейска заповед за арест, изпълняващият съдебен орган взема решение дали „то да остане задържано“.
- 91 Нещо повече, от член 12 и от член 17, параграф 5 от Рамково решение 2002/584 следва, че ако изпълняващият съдебен орган реши да прекрати задържането на съответното лице, той е длъжен с решението за временно освобождаване на лицето да постанови мерките, които намира за необходими за предотвратяване на укриването му, и да обезпечи наличието на материалните условия, необходими за действителното предаване на лицето, докато вземе окончателно решение относно изпълнението на европейската заповед за арест (решение от 16 юли 2015 г., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, т. 63).
- 92 Решението за предаване, на което се позовава точка 45 от обжалваното определение, от своя страна се взема в съответствие с членове 15 и 17 от Рамково решение 2002/584 след провеждане на производството за изпълнение на тази заповед за арест, тоест след задържането на издирваното лице, както и след приемането на решенията относно продължаването на неговото задържане или временното му освобождаване.
- 93 Ето защо заместник-председателят на Общия съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че правомощията на изпълняващите съдебни органи, посочени в точка 45, позволяват да се установи, че арестът на жалбоподателите зависи от наличието на множество фактори.
- 94 Ето защо първото основание в жалбата следва да бъде прието, доколкото се отнася до точка 45 от обжалваното определение.
- 95 Предвид това, доколкото мотивите в точки 46—57 от обжалваното определение също могат да обосноват неговия диспозитив, констатацията за грешка в правото, допусната в точка 45 от това определение, сама по себе си не предполага отмяна на посоченото определение. Ето защо следва да се разгледа второто основание в жалбата.

По второто основание

Доводи

- 96 Второто основание е разделено на пет части. Подходящо е най-напред да се разгледат заедно първите три части на това основание.
- 97 В първата част от посоченото основание жалбоподателите твърдят, че наличието на сигнали в ШИС II е достатъчно, за да се направи извод, че те са били изправени пред реална опасност да бъдат задържани и вследствие от това да претърпят значителна и непоправима вреда. Според тях, тъй като полицейските служби на държавите членки не са добавили специален отличителен знак към въпросните сигнали в ШИС II на основание член 25, параграф 2 от Решение 2007/533, те всъщност ще пристъпят към такова задържане. Следователно заместник-председателят на Общия съд допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 55 от обжалваното определение отхвърлил релевантността на сигналите в ШИС II.
- 98 Във втората част на второто основание жалбоподателите изтъкват, че заместник-председателят на Общия съд е наложил твърде висок стандарт на доказване, като е изискал те да представят доказателства за намерението на държавите членки да пристъпят към тяхното задържане, макар да било установено, че те са обект на сигнали в ШИС II. Всъщност единствената „постъпка“, която държавите членки могли да предприемат за изпълнение на тези сигнали, била именно да задържат жалбоподателите.
- 99 С третата част на второто основание жалбоподателите твърдят, че обстоятелството, че изпълнението на европейските заповеди за арест срещу тях е спряно, не поставя под съмнение вероятността на опасността от настъпване на твърдяната вреда. Заместник-председателят на Общия съд се обосновавал с това, което испанските органи би трябвало да направят, макар да трябвало да изхожда от това, което те действително са направили. Макар тези органи да трябвало да спрат сигналите в ШИС II, фактът, че тези сигнали продължавали да са активни, бил достатъчен за доказване на вероятността от настъпване на твърдяната вреда. Съобщения от разследващия съдия в Tribunal Supremo (Върховен съд) до френските и италианските органи потвърждавали този анализ.
- 100 Парламентът и Кралство Испания искат второто основание в трите му първи части да бъде отхвърлено.
- 101 Според Парламента първите три части от това основание следва да се обявят за недопустими, най-малкото отчасти, доколкото те най-напред целят просто да се преразгледа жалбата, подадена пред Общия съд, след това поставят под съмнение фактическите преценки на заместник-председателя на Общия съд и накрая се позовават на фактически обстоятелства, които не са били представени пред първата инстанция. Нещо повече, първата и третата част от това основание не посочвали точките от обжалваното определение, за които се отнасят.
- 102 Кралство Испания твърди, че в молбата за обезпечителни мерки жалбоподателите не са се позовали на сигналите в ШИС II или на необходимостта да се вземе предвид риска да бъдат задържани в държава членка, различна от Кралство Белгия, Кралство Испания или Френската република. Ето защо то счита, че вследствие от това доводите, основаващи се на

тези сигнали или на този риск, трябва да се отхвърлят като недопустими. Същото трябвало да се приеме и по отношение на доводите, основаващи се на съобщенията на разследващия съдия в Tribunal Supremo (Върховен съд), на които се позовават жалбоподателите.

- 103 Кралство Испания твърди още, че правилата, на които се позовават жалбоподателите, не могат да опровергават констатацията на заместник-председателя на Общия съд, че спирането на изпълнението на издадените срещу жалбоподателите европейски заповеди за арест от страна на белгийските органи позволява да се предотврати опасността те да бъдат предадени на испанските органи.
- 104 От друга страна, Парламентът и Кралство Испания считат, че заместник-председателят на Общия съд не е приложил твърде висок стандарт на доказване, а напротив, че се е придържал само към постоянната практика на Съда, съгласно която твърдяната вреда трябва да е предвидима с достатъчна степен на вероятност.
- 105 Във всеки случай Парламентът изтъква, че първата и втората част на второто основание са несъстоятелни, доколкото жалбоподателите не оспорват съображенията на заместник-председателя на Общия съд относно спирането на наказателното производство в Испания, макар тези съображения да са достатъчни, за да обосноват отхвърлянето на молбата за обезпечителни мерки.

Преценка

- 106 Що се отнася до доводите на Парламента и на Кралство Испания, които целят да оспорят допустимостта на първите три части на второто основание, на първо място следва да се припомни, че съгласно член 256, параграф 1 ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз и член 168, параграф 1, буква г) от Процедурния правилник на Съда, жалбата трябва да посочва точно оспорваните части от решението или определението, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, които подкрепят конкретно това искане. Не отговаря на изискванията, произтичащи от тези разпоредби, жалба, която, без дори да съдържа доводи, насочени към конкретно установяване на твърдяната грешка при прилагане на правото, която опорочава обжалваното решение, само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Общия съд основания и доводи. Всъщност подобна жалба в действителност представлява просто искане за преразглеждане на представената пред Общия съд искова молба или жалба, което е извън компетентността на Съда (определение на заместник-председателя на Съда от 10 януари 2018 г., Комисия/RW, C-442/17 P(R), непубликувано, EU:C:2018:6, т. 66 и цитираната съдебна практика).
- 107 В случая се установява, че в трите първи части от второто основание са посочени множество грешки, които според жалбоподателите опорочават обжалваното определение, и излагат поредица от правни доводи, за да докажат наличието на тези грешки. Следователно не би могло да се счита, че тези три първи части целят просто преразглеждане на молбата за обезпечителни мерки, подадена пред Общия съд.
- 108 Следва да бъде отхвърлен и доводът на Парламента, че първата и третата част от второто основание трябва да се обявят за недопустими, тъй като не са насочени срещу конкретни точки от обжалваното определение.

- 109 От една страна, от жалбата недвусмислено се установява, че първата част от второто основание поставя под съмнение преценката на заместник-председателя на Общия съд в точки 46—57 от обжалваното определение, че твърдяната от жалбоподателите вреда не била предвидима с достатъчна степен на вероятност, макар те да са били обект на сигнал в ШИС II.
- 110 От друга страна, от жалбата ясно се установява, че третата част от второто основание се отнася до точки 52—56 от обжалваното определение, в които заместник-председателят на Общия съд е изложил какви последици трябва да бъдат признати на спирането на образуваното в Испания наказателно производство.
- 111 На второ място, макар според припомненото в точка 70 от настоящото определение при разглеждането на жалбата Съдът да не може да постави под съмнение извършената от Общия съд преценка на фактите и доказателствата, не може да се счита, че трите първи части от второто основание имат за цел оспорването на тази преценка.
- 112 От една страна, с първата и третата част от това основание жалбоподателите възразяват срещу приложеното от заместник-председателя на Общия съд изискване твърдяната вреда да има достатъчно вероятен характер, за да се докаже неотложността. Доводи, които не поставят под съмнение фактите, установени в обжалваното определение, трябва да се считат за насочени срещу правната квалификация на тези факти с оглед на критериите, регламентиращи прилагането на понятието за неотложност в рамките на обезпечителните производства (вж. по аналогия определение на председателя на Съда от 29 март 2012 г., *Golnisch/Парламент*, C-569/11 P(R), непубликувано, EU:C:2012:199, т. 27).
- 113 От друга страна, втората част от второто основание има за цел да оспори стандарта на доказване, наложен на жалбоподателите при доказване на достатъчно вероятния характер на твърдяната от тях вреда. От постоянната практика на Съда следва, че твърдяното неспазване на правилата, приложими в областта на доказването, представлява правен въпрос, който е допустим на етапа на обжалването (решение от 10 юли 2008 г., *Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 44 и цитираната съдебна практика).
- 114 На трето място, от съдебната практика, цитирана в точка 73 от настоящото определение, следва, че страната не може да повдига за пръв път пред Съда основания или доводи, които не е изложила пред Общия съд.
- 115 Ето защо доводите на страните, обосновани с ареста и задържането на г-н Puigdemont i Casamajó в Сардиния и със съобщенията на разследващия съдия от Tribunal Supremo (Върховен съд), посочени в точка 99 от настоящото определение, трябва да се отхвърлят като недопустими, доколкото тези доводи не са били представени в първоинстанционното производство.
- 116 Не би могло обаче да се приеме, че доводите за наличие на сигнали в ШИС II и за необходимостта да се вземе предвид опасността жалбоподателите да бъдат задържани в държава членка, различна от Кралство Белгия, Кралство Испания или Френската република, са представени за пръв път пред Съда. Всъщност в молбата за обезпечителни мерки жалбоподателите се позовават многократно на предвидимите последици от сигналите в ШИС II и два пъти споменават опасността да бъдат арестувани от органите на

която и да е от държавите членки на Съюза. Нещо повече, реалността на тази опасност е изложена по-подробно в становищата на жалбоподателите по молбата за встъпване на Кралство Испания, представени в първоинстанционното производство.

- 117 Ето защо следва да се прецени основателността на трите първи части от второто основание.
- 118 От точки 46—57 от обжалваното определение се установява, че заместник-председателят на Общия съд приема, че издадените срещу жалбоподателите европейски заповеди за арест и сигналите в ШИС II не са достатъчно доказателство, че задържането на жалбоподателите може да се предвиди с достатъчна степен на вероятност.
- 119 В частност, след като разглежда мерките, приети от белгийските органи в отговор на издадените срещу жалбоподателите европейски заповеди за арест, и след като установява, че изпълнението на тези европейски заповеди за арест е спряно, в точка 55 от обжалваното определение заместник-председателят на Общия съд приема, че изложеното от жалбоподателите обстоятелство, че Кралство Испания не е премахнало сигналите в ШИС II, не може да докаже, че въпросното наказателно производство не е било спряно.
- 120 Въз основа по-конкретно на тези преценки заместник-председателят на Общия съд постановява в точка 58 от обжалваното определение, че твърдяната от жалбоподателите вреда изглежда не може да се квалифицира като сигурна или доказана с достатъчна степен на вероятност вреда, и че следователно жалбоподателите не са успели да докажат изпълнението на условието за неотложност.
- 121 Както твърдят жалбоподателите, наличието на сигнали в ШИС II за лица, издирвани за арест с цел предаване, по принцип само по себе си създава задължение за задържане на лицата, посочени в тези сигнали.
- 122 Всъщност от член 31, параграф 1 от Решение 2007/533, отнасящ се до изпълнението на действие по такъв сигнал, разглеждан във връзка с член 27 от това решение, следва, че сигнал от този вид, придружен с копие от европейската заповед за арест, на която се основава, съставлява и има същата сила като европейска заповед за арест, издадена в съответствие с Рамково решение 2002/584, в случаите, за които се прилага посоченото рамково решение.
- 123 Освен това член 24, параграф 1 от Решение 2007/533 предвижда, че когато държава членка счете, че сигнал за лица, издирвани за арест с цел предаване, е несъвместим с националното ѝ законодателство, международните ѝ задължения или съществени национални интереси, тя може да поиска към този сигнал да се добави специален ограничителен знак, означаващ, че действието, което следва да се предприеме въз основа на сигнала, няма да бъде предприето на нейна територия.
- 124 Когато се прилага Рамково решение 2002/584, съгласно член 25 от Решение 2007/533 такъв ограничителен знак може да се добави към сигнал в ШИС II, когато изпълняващият съдебен орган е отказал изпълнението на европейската заповед за арест, към която се отнася сигналът, или когато компетентен съдебен орган е поискал добавянето на такъв ограничителен знак въз основа на общо указание или в конкретен случай, ако е очевидно, че изпълнението на тази европейска заповед за арест ще трябва да бъде отказано.

- 125 От друга страна от член 30 от Решение 2007/533 следва, че ако сигналът за лица, издирвани за арест с цел предаване, е бил издаден въз основа на европейска заповед за арест, законодателят на Съюза е предвидил, че извършването на арест не е възможно само ако е поставен ограничителен знак в съответствие с процедурите, предвидени в членове 24 и 25 от това решение.
- 126 От това следва, че ако не бъде установена системна неефективност на посоченото решение или добавяне на ограничителен знак от всяка от държавите членки, в която засегнатото лице може да отиде — обстоятелства, които не са констатирани в обжалваното определение — наличието в ШИС II на сигнал за лица, издирвани за арест с цел предаване, само по себе си предполага голяма вероятност от арест на това лице.
- 127 След като в рамките на обезпечително производство условието за неотложност може да бъде удовлетворено без настъпването или непосредствено предстоящото настъпване на твърдяната вреда да са доказани с абсолютна сигурност, както беше припомнено в точка 75 от настоящото определение, в такъв случай настъпването на твърдяната вреда в резултат от задържане на лицата, посочени в сигнала за лица, издирвани за арест с цел предаване, трябва по принцип да се разглежда като предвидимо с достатъчна степен на вероятност.
- 128 Ето защо при това положение съдията по обезпечителното производство не може надлежно да изисква от лицата, посочени в този сигнал, да представят допълнителни доказателства, за да установят предвидимостта на своето задържане.
- 129 В частност, обратно на приетото от заместник-председателя на Общия съд в точка 47 от обжалваното определение, от тези лица не може да се очаква да докажат, че изпълняващите национални органи възнамеряват да изпълнят своите задължения, произтичащи от правото на Съюза.
- 130 Както констатира заместник-председателят на Общия съд в точки 48—50 от обжалваното определение, обстоятелството, че за известно време съдебен орган на държава членка не е изпълнил издадените срещу жалбоподателите европейски заповед за арест, също не може да докаже, че задържането на същите не е достатъчно вероятно.
- 131 Всъщност, от една страна, в отсъствието на окончателно решение това обстоятелство по никакъв начин не позволява да се установи, че този съдебен орган няма в крайна сметка да изпълни задълженията си, произтичащи от правото на Съюза. От друга страна, посоченото обстоятелство не дава никаква индикация за поведението на органите от други държави членки, в които въпросните лица може да отидат.
- 132 Що се отнася до спирането на изпълнението на европейските заповеди за арест, издадени срещу жалбоподателите, към което препращат точки 51—56 от обжалваното определение, следва да се посочи, че то е без значение за предвидимостта на ареста на жалбоподателите на основание сигналите в ШИС II, докато те не са оттеглени от испанските органи.
- 133 Освен това, дори да се предположи, че преценката на заместник-председателя на Общия съд в точка 55 от обжалваното определение относно релевантността на сигналите в ШИС II трябва да се разбира в смисъл, че Кралство Испания е било длъжно да оттегли тези сигнали след преюдициалното запитване по дело С-158/21, важно е да се подчертае, че с

оглед на предмета на обезпечителното производство степента на вероятност от настъпване на вреда не може да се преценява като се обяви, че решения на държава членка, които са приложими в този момент, скоро ще бъдат оттеглени от нея.

- 134 С оглед на всички тези данни изглежда, че заместник-председателят на Общия съд е допуснал грешка при правната квалификация на фактите, като е постановил в точка 46 от обжалваното определение, че жалбоподателите не са доказали, че тяхното задържане е предвидимо с достатъчна степен на вероятност.
- 135 Следователно първите три части от второто основание трябва да бъдат приети.
- 136 Що се отнася до последиците от грешките, опорочили точки 45 и 46 от обжалваното определение, важно е да се припомни, че от точка 41 от това определение следва, че жалбоподателите са се позовали на вреда, произтичаща от лишаването от свобода, което би произтекло както от тяхното задържане, така и от тяхното предаване на испанските органи.
- 137 Следователно преценката на заместник-председателя на Общия съд, изложена в точка 58 от това определение, според която жалбоподателите не са доказали, че условието за неотложност е изпълнено, по необходимост трябва да почива на отхвърлянето на твърдението на жалбоподателите, че те са изложени на предвидим риск от задържане, който е в състояние да им причини значителна и непоправима вреда.
- 138 Ето защо, обратно на твърдението на Парламента, тази преценка не може да се обоснове в достатъчна степен с констатацията на заместник-председателя на Общия съд, че опасността жалбоподателите да бъдат предадени на испанските органи не е доказана с достатъчна степен на вероятност.
- 139 При тези обстоятелства, като се има предвид, че мотивите в точки 42 и 43 от обжалваното определение не се отнасят до опасността жалбоподателите да бъдат задържани в държава членка, различна от Френската република, следва да се приеме, че грешките, опорочили точки 45 и 46 от това определение, лишават от достатъчно основание преценката на заместник-председателя на Общия съд, изложена в точка 58 от посоченото определение.
- 140 Ето защо е необходимо да се определи дали заместващите мотиви, предложени съответно от Парламента и от Кралство Испания, могат да обосноват диспозитива на обжалваното определение.

По искането на Парламента за заместване на мотиви

Доводи

- 141 Парламентът, подкрепян от Кралство Испания, предлага на Съда, в случай че приеме представените от жалбоподателите доводи, да замени мотивите, като приеме, че вредата, свързана с опасността от задържане, на която те се позовават, не представлява значителна и непоправима вреда.

- 142 За тази цел той изтъква, че предложеният от жалбоподателите подход нарушава изключителния характер на временните мерки, като позволява да се приеме по принцип, че условието за неотложност е изпълнено, когато е снет имунитетът на член на Парламента, който отказва да сътрудничи на националните органи.
- 143 Освен това, тъй като парламентарният имунитет има за цел да се отстранят всички препятствия пред доброто функциониране на Парламента, жалбоподателите били длъжни да докажат, че оспорените решения са създали опасност да попречат на изпълнението на неговите задачи и че доброто функциониране на Парламента не допуска никакви пречки пред изпълнението на техния мандат. Те обаче изобщо не доказали, че мерките на принуда, които държава членка може да предприеме срещу член на Парламента, биха засегнали независимостта и доброто функциониране на тази институция.
- 144 Жалбоподателите молят искането на Парламента за заместване на мотиви да бъде отхвърлено.

Преценка

- 145 Съгласно постоянната практика на Съда, за да е допустимо искането за заместване на мотиви, е необходимо да е налице правен интерес, в смисъл че искането трябва да може с резултата си да донесе полза на страната, която го е направила. Това може да е така, когато искането за заместване на мотиви съставлява защита срещу твърдение на жалбоподателя, че е налице основание за отмяна (решение от 24 февруари 2022 г., *Bernis и др./ЕСП*, С-364/20, непубликувано, EU:C:2022:115, т. 37 и цитираната съдебна практика).
- 146 Както беше припомнено в точка 75 от настоящото определение, страната, която иска временната мярка, носи тежестта да докаже, че не може да дочака изхода на производството по същество, без да понесе значителна и непоправима вреда.
- 147 Ето защо, макар заместник-председателят на Общия съд да е приел неправилно, че задържането на жалбоподателите не е предвидимо с достатъчна степен на вероятност, преценката, че условието за неотложност не е изпълнено, би трябвало все пак да бъде потвърдена, ако това задържане не е в състояние да причини на жалбоподателите значителна и непоправима вреда.
- 148 Следователно искането за заместване на мотиви, представено от Парламента, трябва да се счита за допустимо.
- 149 Както основателно изтъква тази институция, имунитетът на членовете на Парламента се предоставя изключително в интерес на Съюза. Този имунитет има за цел по-конкретно да се отстранят всички пречки пред доброто функциониране на тази институция и съответно пред изпълнението на правомощията ѝ. Следователно член на Парламента, който е изправен пред решение за снемане на имунитета, може надлежно да изтъква като нанесена пряко от това решение значителна и непоправима вреда само довода, че посоченото решение нарушава не само неговото право да изпълнява свободно своя мандат, но и доброто функциониране на Парламента (вж. в този смисъл определение на председателя на Съда от 29 март 2012 г., *Golnisch/Парламент*, С-569/11 P(R), непубликувано, EU:C:2012:199, т. 29).

- 150 В този смисъл е прието, че не е налице опасност от настъпване на значителна и непоправима вреда при снемане на имунитета на член на Парламента на ранен етап от образувано срещу него наказателно производство, ако не е установено, че дотогавашното или очакваното протичане на това производство би могло да му попречи конкретно да изпълнява задачите си на член на Парламента, като например да участва в заседания, парламентарни пътувания или изготвяне на доклади, и че интересите, свързани с доброто функциониране на Парламента, изключват всяка пречка пред изпълнението на мандата му (вж. в този смисъл определение на председателя на Съда от 29 март 2012 г., *Golnisch/Парламент*, C-569/11 P(R), непубликувано, EU:C:2012:199, т. 30).
- 151 Този извод не би могъл да се приложи в случай, при който наказателното производство, обосновало снемането на парламентарния имунитет, вече е довело до издаването на европейски заповеди за арест и на сигнали за лица, издирвани за арест с цел предаване, срещу съответните членове на Парламента.
- 152 Всъщност в случай на снемане на парламентарния имунитет на основание Рамково решение 2002/584 и Решение 2007/533 приетите мерки могат да доведат до ареста на съответните членове на Парламента и задържането им евентуално в продължение на седмици до приемането на решение за тяхното предаване.
- 153 Такова лишаване от свобода, което освен това може да се повтори многократно и да се наложи в много държави членки, може да попречи на възможността съответните членове на Парламента да извършват присъщите на техния мандат дейности, като участие в парламентарни пътувания или пътувания, необходими за изготвянето на доклади, а следователно и да засегнат доброто функциониране на Парламента. Предвид естеството на дейностите на един европейски депутат и неговото призвание да извършва тези дейности в целия Съюз, трябва да се приеме, че е налице такава пречка пред изпълнението на мандата на член на Парламента, без да се изисква от лицето, което се позовава на нея, да представи точни данни относно конкретните дейности, които може да му се наложи да извършва в държави членки, различни от държавите членки, в които се провеждат парламентарните сесии.
- 154 Необходимо е да се добави, че ако изпълнението на решенията за снемане на имунитета им не бъде спряно, съответните членове на Парламента не биха могли да продължат да изпълняват пълноценно функциите си като такива до края на мандата си, а понесената по този начин вреда би била непоправима (вж. по аналогия определение на председателя на Съда от 31 юли 2003 г., *Le Pen/Парламент*, C-208/03 P-R, EU:C:2003:424, т. 102).
- 155 Ето защо следва да се приеме, че арестът на член на Парламента и неговото задържане евентуално в продължение на седмици до приемането на решение за предаването му биха могли да му причинят значителна и непоправима вреда.
- 156 Предвид изложеното направеното от Парламента искане за заместване на мотиви следва да бъде отхвърлено.

По искането на Кралство Испания за заместване на мотиви

Доводи

- 157 Кралство Испания твърди, че точка 43 от обжалваното определение е опорочена от грешка при прилагане на правото, свързана с обхвата на оспорените решения, и поради това предлага на Съда да замени мотивите, като заличи тази точка 43.
- 158 Главното твърдение на Кралство Испания е, че заместник-председателят на Общия съд надхвърлил правомощията си на съдия по обезпечителното производство, като възприел тълкуване на оспорените решения, което по същество се изразявало в произнасяне по едно от основанията на жалбоподателите в жалбата им за отмяна.
- 159 При условията на евентуалност Кралство Испания изтъква, че с оспорените решения имунитетът на жалбоподателите е снет изцяло и не може да се счита, че те все още могат да се позовават на предполагаем „имунитет за пътуване“, какъвто изобщо не бил предвиден в Протокола за привилегиите и имунитетите на Съюза.
- 160 От друга страна, Кралство Испания счита, че първото изречение в точка 52 от обжалваното определение трябва да се промени, тъй като него неправилно се тълкувало изявлението му при встъпване в първоинстанционното производство.
- 161 Жалбоподателите молят искането на Кралство Испания за заместване на мотиви да бъде отхвърлено.

Преценка

- 162 Както беше припомнено в точка 145 от настоящото определение, искане за заместване на мотиви е допустимо само ако с резултата си може да донесе полза на страната, която го е направила.
- 163 В случая искането за заместване на мотиви, направено от Кралство Испания, има за цел премахването на точка 43 от обжалваното определение и изменението на първото изречение в точка 52 от това определение.
- 164 На първо място, в точка 43 от посоченото определение заместник-председателят на Общия съд по същество постановява, че оспорените решения не са снели имунитета по член 9, втора алинея от Протокола за привилегиите и имунитетите на Съюза. От това той прави извода, че жалбоподателите не могат да се позоват на предполагаема опасност да бъдат задържани при пътуване от и до Страсбург във връзка с участие в заседание на Парламента.
- 165 Евентуалното заместване на така възприетите от заместник-председателя на Общия съд мотиви не би могло да донесе полза на Кралство Испания в настоящото производство.
- 166 Всъщност, ако се приеме, както иска Кралство Испания, че с оспорените решения парламентарният имунитет на жалбоподателите е снет изцяло, или най-малкото да не се изключва те да имат такова действие, тогава би трябвало да се приеме, че задържането на

жалбоподателите е възможно и на територията на Френската република и че вредата, на която те могат да се позоват, се утежнява още повече от обстоятелството, че оспорените решения могат да са пречка пред тяхното участие в парламентарните заседания.

- 167 Заместването на мотиви, предложено от Кралство Испания, не би могло обаче да поправи грешките, допуснати от Общия съд в точки 44 и 45 от обжалваното определение.
- 168 На второ място, що се отнася до изменението на мотива в първото изречение на точка 52 от обжалваното определение, следва да се посочи, че то също не може да донесе полза на Кралство Испания.
- 169 Всъщност това изменение би позволило единствено да се поправи грешка, допусната от заместник-председателя на Общия съд при тълкуването на писмените изявления на Кралство Испания, но не би повлияло върху установяването на фактите, извършено в обжалваното определение, или върху тяхната квалификация.
- 170 Ето защо представеното от Кралство Испания искане за заместване на мотиви трябва да се отхвърли като недопустимо, и съответно обжалваното определение да бъде отменено изцяло, без да е необходимо да се разглеждат четвъртата и петата част от второто основание.

По насрещната жалба

- 171 Тъй като обжалваното определение се отменя изцяло, насрещната жалба е безпредметна и не е необходимо произнасяне по нея (вж. по аналогия решение от 25 януари 2022 г., Комисия/Европейска храна и др., C-638/19 P, EU:C:2022:50, т. 148 и цитираната съдебна практика).

По молбата за постановяване на временни мерки, направено пред Общия съд

- 172 Член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз предвижда, че ако отмени решение на Общия съд, Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение. Тази разпоредба се прилага и към жалбите по член 57, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз (вж. в този смисъл определение на заместник-председателя на Съда от 10 септември 2020 г., Съвет/Sharpston, C-424/20 P(R), непубликувано, EU:C:2020:705, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 173 В случая Съдът разполага с необходимите данни, за да се произнесе с окончателен акт по молбата за обезпечителни мерки, подадена от жалбоподателите.
- 174 Всъщност, доколкото в първоинстанционното производство страните са имали възможност да изразят становища изцяло по трите условия за постановяване на временни мерки, обстоятелството, че заместник-председателят на Общия съд е разгледал само едно от тези условия, не е пречка Съдът сам да се произнесе с окончателен акт по молбата за обезпечителни мерки.

- 175 За тази цел е важно да се припомни, че съгласно член 156, параграф 4 от Процедурния правилник на Общия съд в молбите за обезпечителни мерки трябва да се посочат предметът на спора, обстоятелствата, установяващи неотложността, и фактическите и правните основания, които на пръв поглед обосновават необходимостта от постановяване на поисканата временна мярка. Така според постоянната практика на Съда съдията по обезпечителното производство може да допусне спиране на изпълнението и други временни мерки, ако е установено, че на пръв поглед постановяването им е фактически и правно обосновано (*fumus boni juris*), и ако са неотложни, в смисъл че е необходимо да бъдат разпоредени и да породят действието си преди решението в главното производство, за да се избегне значително и непоправимо увреждане на интересите на молителя. Тези условия са кумулативни, поради което молбите за временни мерки трябва да бъдат отхвърлени, ако някое от тях не е изпълнено. Освен това съдията по обезпечителното производство евентуално претегля наличните интереси (определение на заместник-председателя на Съда от 16 юли 2021 г., *Symrise/ЕСНА*, C-282/21 P(R), непубликувано, EU:C:2021:631, т. 26).

По допустимостта на жалбата в главното производство

Доводи

- 176 Парламентът изразява „сериозни съмнения“ в допустимостта на жалбата в главното производство. От една страна всеки от тримата жалбоподатели имал право да иска отмяна единствено на засягащото го решение, но не и на решенията, отнасящи се до другите жалбоподатели. От друга страна, жалбоподателите не уточнявали до каква степен всяко от изложените от тях основания се отнася към всяко от оспорените решения.

Преценка

- 177 Необходимо е да се припомни, че допустимостта на жалбата в главното производство по принцип не трябва да се разглежда в рамките на обезпечително производство, тъй като това може да предреши спора по същество. Ако обаче се твърди явна недопустимост на жалбата, съдията по обезпечителното производство може да установи дали на пръв поглед жалбата съдържа данни, от които с определена вероятност може да се направи извод за нейната допустимост (вж. в този смисъл определение на председателя на Съда от 26 юни 2003 г., *Белгия и Forum 187/Комисия*, C-182/03 R и C-217/03 R, EU:C:2003:385, т. 98).
- 178 В случая Парламентът се е задоволил да изрази „сериозни съмнения“ в допустимостта на жалбата в главното производство, които се отнасят по същество до факта, че жалбоподателите не са процесуално легитимирани да обжалват решенията, адресирани до останалите жалбоподатели, и до представянето на някои от основанията в жалбата за отмяна.
- 179 Ето защо, както, изглежда, Парламентът не твърди, че жалбата в главното производство е явно недопустима, нито представя данни, които позволяват в рамките на общата проверка за допустимост на тази жалба, извършвана служебно от съдията по обезпечителното производство, да се приеме, че посочената жалба вероятно би била недопустима в своята цялост.

- 180 Следователно молбата за постановяване на обезпечителни мерки не би могла да се отхвърли поради недопустимост на жалбата в главното производство.

По fumus boni juris

Доводи

- 181 За да докажат *fumus boni juris*, жалбоподателите се позовават на осем основания, представени в подкрепа на жалбата в главното производство.
- 182 В доводите си относно третото от тези основания, които следва да бъдат разгледани най-напред, жалбоподателите твърдят по-специално, че производството по приемане на оспорените решения е проведено в нарушение на принципа на безпристрастност, произтичащ от член 41, параграф 1 във връзка с член 39, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз.
- 183 Точка 8 от Съобщението до членовете на комисията по правни въпроси на Парламента от 19 ноември 2019 г. за установяване на принципите, приложими към исканията за снемане на имунитет, гласяла, че функцията на докладчик се възлагала на ротационен принцип между всички политически групи, но изключвала възможността докладчикът да е от същата политическа група или да е бил избран в същата държава членка като депутата, чийто имунитет е поискан.
- 184 Докладчикът по оспорените решения бил член на същата политическа група като политическа партия VOX, която упражнила *actio popularis* в наказателните производства срещу жалбоподателите. Той освен това председателствал събрание на тази политическа партия, по време на което подкрепил лозунга „Puigdemont в затвора“.
- 185 Освен това председателят на комисията JURI и политическата партия, към която той принадлежи, показали отявлена враждебност към жалбоподателите и провеждали стратегия, която имала за цел да им попречи да заседават в Парламента след тяхното избиране.
- 186 Парламентът твърди, че производството за снемане на имунитета на член на тази институция има политически характер и следователно не би могло да се регламентира от същите правила като дисциплинарно или съдебно производство. Следователно обстоятелството, че докладчикът и председателят на комисията JURI принадлежат към политическа група, различна от групата на съответния член на Парламента, само по себе си не било нарушение на принципа на безпристрастност.
- 187 По същите причини обстоятелството, че докладчикът и председателят на комисията JURI предполагаемо направили политически изявления, които се отклоняват от политическата програма, защитавана от жалбоподателите, било неотнормимо. Освен това твърденията на последните по този повод не били подкрепени с конкретни данни.

Преценка

- 188 От постоянната практика на Съда следва, че условието за *fumus boni juris* е изпълнено, когато поне едно от основанията в подкрепа на искането по същество, изложени от поискалата временни мерки страна, на пръв поглед не може да бъде обявено за лишено от сериозно основание. Такъв е случаят, когато някое от изтъкнатите основания разкрива наличието на сложни правни въпроси, чийто отговор не е категорично ясен и следователно предполага задълбочен анализ, който не може да се извърши от съдията по обезпечителното производство, а трябва да бъде предмет на производството по същество, или когато пренията между страните разкриват наличието на сериозен правен спор, чието решение не е категорично ясно (определение от 17 декември 2018 г., Комисия/Полша, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, т. 30 и цитираната съдебна практика).
- 189 На първо място, страните спорят за самата приложимост на принципа на безпристрастност по отношение на докладчика и председателя на комисията JURI в рамките на производство по искане за снемане на имунитета на член на Парламента.
- 190 В това отношение следва да се отбележи, че този правен въпрос още не е разрешен от Съда.
- 191 Освен това прилагането в такова производство на съвкупността от процесуални изисквания, които регламентират общо административните производства, предвид отявено политическия характер на парламентарните процедури не би могло да се счита на пръв поглед за очевидно.
- 192 Въпреки това, доколкото решението за снемане на имунитета на член на Парламента го лишава от съществен елемент от статута на европейски депутат, от който членовете на тази институция се ползват по един и същ начин през целия период на сесиите от мандата (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2019 г., Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, т. 78), производството, което може да доведе до приемане на такова решение, по необходимост трябва да гарантира на съответния европейски депутат достатъчни индивидуални гаранции.
- 193 Освен това съгласно член 41, параграф 1 от Хартата на основните права всеки има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, независимо от разглеждащата институция или използваното за целта процедура.
- 194 Вярно е наистина, че прилагането на посочената разпоредба в процедура при освобождаване на място в Парламента поради оттегляне на мандат на член на тази институция е отречено, но този извод е обоснован не с политическия характер на процедурата, а с пълната липса на свобода на преценка на Парламента в нея (определение на заместник-председателя на Съда от 8 октомври 2020 г., Junqueras i Vies/Парламент, C-201/20 P(R), непубликувано, EU:C:2020:818, т. 93 и 94).
- 195 Като се има предвид, че нито Протоколът за привилегиите и имунитетите на Съюза, нито Вътрешният правилник на Парламента определя точно в какви случаи трябва да бъде снет имунитетът на член на тази институция, Парламентът а priori разполага с широко право на преценка, когато се произнася по искане за снемане на имунитета на някой от своите членове.

- 196 Принципът в точка 8 от Съобщението до членовете на комисията по правни въпроси на Парламента, посочено в точка 183 от настоящото определение, според който докладчикът не трябва да принадлежи към същата политическа група или да бъде избран в същата държава членка като депутата, чийто имунитет се разглежда, впрочем потвърждава, че в действителност си Парламентът иска да гарантира поне в определена степен независимостта на докладчика.
- 197 С оглед на тези обстоятелства следва да се приеме, че приложимостта на принципа за безпристрастност на докладчика и на председателя на комисията JURI в рамките на процедура по искане за снемане на имунитета на член на Парламента е въпрос, по който има сериозни правни различия и чието разрешение не е очевидно.
- 198 На второ място, в случай че тази приложимост бъде установена, разглеждането на третото основание в жалбата в главното производство налага да се определи дали изтъкнатите от жалбоподателите данни са достатъчни, за да се установи нарушение на принципа за безпристрастност.
- 199 Съгласно този принцип институциите, органите, службите и агенциите на Съюза трябва да се съобразяват с изискването за безпристрастност в двете му измерения, а именно, от една страна, субективна безпристрастност, в смисъл че нито един от членовете на съответната институция не трябва да проявява пристрастие или лична предубеденост, и от друга, обективна безпристрастност, в смисъл че тази институция трябва да осигурява достатъчно гаранции, за да е изключено всяко основателно съмнение за евентуална предубеденост (вж. в този смисъл решение от 25 февруари 2021 г., Dalli/Комисия, C-615/19 P, EU:C:2021:133, т. 112 и цитираната съдебна практика).
- 200 В случая поведението на докладчика и на председателя на комисията JURI, описано от жалбоподателите, може на пръв поглед да разкрива пристрастие или лична предубеденост към тях.
- 201 Въпреки това съдът по съществото на спора ще трябва да прецени дали това поведение действително е доказано, след като Парламентът посочва, че представените от жалбоподателите доказателства не го установяват, но и не отрича, че го е имало.
- 202 От друга страна, няма спор, че политическа партия VOX се намира в особено положение, тъй като тя има пряка роля в наказателното производство срещу жалбоподателите и на това основание участва пряко в преюдициалното производство по дело C-158/21.
- 203 Освен това, както е посочено в приложенията към молбата за постановяване на обезпечителни мерки, от определение от 19 ноември 2020 г., Vuxadé Villalba и др./Парламент (T-32/20, непубликувано, EU:T:2020:552), се установява, че членове на Парламента от тази партия са подали пред Общия съд жалба за отмяна на вземането предвид от страна на Парламента на избора на двама от жалбоподателите за европейски депутати.
- 204 При тези обстоятелства не е изключено, след като извърши задължителната предварителна проверка, съдията по обезпечителното производство да установи, че принадлежността на докладчика към политическата група, в която членуват европейските депутати от политическа партия VOX, създава основателно съмнение за евентуална предубеденост по отношение на жалбоподателите.

- 205 Следователно, без да се произнася на този етап по основателността на третото основание, компетентен за което е само съдията по съществуващото на спора, изглежда, че то не може да се счита за несериозно.
- 206 Като се има предвид, че ако бъде прието от съдията по съществуващото на спора, това основание може да доведе до отмяна на оспорените решения, следва да се приеме, че условието за *fumus boni juris* е изпълнено.

По неотложността

Доводи

- 207 За да докажат, че условието за неотложност е изпълнено, жалбоподателите твърдят, че тяхното вероятно задържане, последвано евентуално от предаването им на испанските органи, би им причинило значителна и непоправима вреда, тъй като ще засегне тяхното право да изпълняват функцията на европейски депутати.
- 208 Съчетанието между оспорените решения, от една страна, и европейските заповеди за арест и сигналите в ШИС II, издадени срещу тях, от друга, излагало жалбоподателите на голяма опасност от задържане и предаване на испанските органи поради задълженията, които тези европейски заповеди за арест и тези сигнали възлагат на органите във всички държави членки. Тази опасност можела да настъпи при пътуване до или от Страсбург за участие в парламентарните заседания, но така също и при многобройните дейности, които жалбоподателите били призвани да извършват в целия Съюз в качеството си на европейски депутати.
- 209 Дори в миналото г-н Puigdemont i Casamajó да е можел да пътува в много държави членки, без да бъде арестуван, това се обяснявало с факта, че срещу него не е имало европейска заповед за арест от октомври 2017 г. до избирането му в Европейския парламент. Той не бил пътувал в друга държава членка освен Кралство Белгия, когато срещу него едва през март 2018 г. била издадена такава европейска заповед за арест, което обяснява защо тогава е бил разпитван от германските органи.
- 210 Изложението от Кралство Испания довод, че изпълнението на европейските заповеди за арест е спряно поради отправеното от Tribunal Supremo (Върховен съд) преюдициално запитване до Съда, трябвало да се отхвърли от друга страна. Всъщност това спиране не било резултат от практиката на Съда, а испанските органи решили да запазят сигналите в ШИС II, като покажат по този начин, че все още възнамеряват да получат изпълнение на издадените срещу жалбоподателите европейски заповеди за арест.
- 211 Накрая жалбоподателите считат, че евентуална отмяна на оспорените решения би дошла твърде късно, за да ги защити от опасността, на която се позовават, и следователно няма да е достатъчна, за да им позволи да изпълнят своя мандат като европейски депутати.
- 212 На първо място, Парламентът изтъква, че оспорените решения не са решаващата причина за твърдяната от жалбоподателите вреда. Тя произтичала от решенията на испанските органи, а оспорените решения се ограничавали да отстранят една от процедурните пречки за изпълнението на тези решения.

- 213 На второ място, Парламентът твърди, че положението в Белгия е релевантно по специфичен начин, доколкото, от една страна, изглежда там живеят поне двама от жалбоподателите и от друга страна, европейските депутати работят отчасти там. Белгийските съдебни органи постоянно отхвърляли окончателното изпълнение на европейските заповеди за арест срещу жалбоподателите, дори и преди да придобият парламентарен имунитет, както и срещу други издирвани за свързани деяния лица. Промяна в позицията на тези съдебни органи била малко невероятна преди постановяване на решението на Съда по дело C-158/21.
- 214 На трето място, макар оспорените решения да нямали последици в Испания, жалбоподателите не доказвали, че са изложени на реален риск да бъдат арестувани и предадени на испанските органи от други държави членки, различни от Кралство Белгия, макар да пътували редовно в Съюза. Връзката между евентуалните пътувания в други държави членки, освен Кралство Белгия, и тяхната функция на европейски депутати също не била доказана. В частност, след като имунитетът, предвиден в член 9, втора алинея от Протокола за привилегиите и имунитетите на Съюза, не бил снет, те могли свободно да пътуват до Страсбург, за да участват в парламентарните сесии.
- 215 На четвърто място, във всеки случай нормалното протичане на съдебно производство в държава членка не можело да е форма на значителна и непоправима вреда.
- 216 Кралство Испания изтъква, че оспорените решения не са решаваща причина за твърдяната от жалбоподателите вреда. Освен това, доколкото жалбоподателите живеят в Белгия и следва да се явяват в Брюксел (Белгия) и в Страсбург, за да изпълняват своя мандат, евентуално задържане в Испания не изглеждало да може да попречи на изпълнението на техния мандат като европейски депутати.
- 217 Освен това не изглеждало някоя държава членка да е образувала каквото и да е производство за изпълнение на издадените срещу жалбоподателите европейски заповеди за арест. Било твърде невероятно държава членка да пристъпи към изпълнението на тези европейски заповеди за арест, докато преюдициалното производство по дело C-158/21 е висящо. Отправянето на преюдициално запитване на основание член 267 ДФЕС всъщност водело до спиране на националното производство, включително на производството за произнасяне по посочените европейски заповеди за арест.

Преценка

- 218 Както беше припомнено в точка 75 от настоящото определение, неотложността трябва да се преценява в зависимост от необходимостта от постановяване на временни мерки, за да се предотврати значителна и непоправима вреда за страната, която иска временната защита. Тази страна трябва да докаже, че не би могла да изчака изхода на производството по същество, без да претърпи такава вреда. Макар наистина за доказване на наличието на тази вреда да не е необходимо да се изисква с абсолютна сигурност да се установи нейното непосредствено настъпване, а е достатъчно посочената вреда да е предвидима с достатъчна степен на вероятност, това не означава, че страната, която иска временна мярка, не е длъжна да докаже фактите, за които счита, че обосновават възможността за настъпване на такава вреда.

- 219 В случая няма спор, че всеки от жалбоподателите е обект на европейска заповед за арест, издадена от испанските съдебни органи, и че срещу тях има сигнали, че са лица, издирвани за арест с цел предаване.
- 220 От точки 88—92 от настоящото определение се установява, че издаването на европейска заповед за арест от съдебен орган на държава членка задължава останалите държави членки по-конкретно да пристъпят към ареста на издирваното лице и да се произнесат по неговото задържане, докато бъде постановено решение за предаване.
- 221 Също така от точки 121—125 от настоящото определение следва, че наличието на сигнали за лица, издирвани за арест за целите на предаването, в ШИС II по принцип води само по себе си до задължение да се пристъпи към задържане на лицата, посочени в тези сигнали, освен ако по отношение на съответните сигнали не бъде поставен специален ограничителен знак.
- 222 Освен това европейската заповед за арест създава не само задължение за задържане на издирваното лице, но и задължение това лице да бъде предадено на издаващия съдебен орган.
- 223 В този смисъл в постоянната практика на Съда се приема, че целта на Рамково решение 2002/584 е чрез въвеждането на опростена и ефикасна процедура за предаване на осъдени или заподозрени в нарушаване на наказателния закон лица да улесни и ускори съдебното сътрудничество, за да допринесе за осъществяването на целта на Съюза да се превърне в пространство на свобода, сигурност и правосъдие въз основа на високата степен на доверие, която трябва да съществува между държавите членки (решение от 29 април 2021 г., X (Европейска заповед за арест — *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, т. 37 и цитираната съдебна практика).
- 224 В областта, която се урежда от Рамково решение 2002/584, принципът на взаимно признаване, който представлява, както става ясно по-конкретно от съображение 6, „крайъгълен камък“ на съдебното сътрудничество по наказателни дела, намира приложение в член 1, параграф 2 от това рамково решение, който прогласява правилото, че държавите членки са длъжни да изпълняват всяка европейска заповед за арест въз основа на принципа на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на посоченото рамково решение (решение от 29 април 2021 г., X (Европейска заповед за арест — *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, т. 38 и цитираната съдебна практика).
- 225 От това следва, че изпълняващите съдебни органи по принцип могат да откажат да изпълнят такава заповед само в предвидените в Рамково решение 2002/584 изчерпателно изброени случаи на отказ за изпълнение и че за изпълнението на европейската заповед за арест не могат да се поставят други условия освен изчерпателно уредените в член 5 от това рамково решение. Следователно изпълнението на европейската заповед за арест е принципът, а отказът същата да бъде изпълнена е предвиден като изключение, което трябва да се тълкува стриктно (решение от 17 декември 2020 г., *Openbaar Ministerie* (Независимост на издаващия съдебен орган), C-354/20 PPU и C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, т. 37 и цитираната съдебна практика).

- 226 Нито Парламентът, нито Кралство Испания твърди, че изпълнението на разглежданите европейски заповеди за арест би трябвало да се откаже на някое от основанията за отказ за изпълнение, изброени в Рамково решение 2002/584, или че по отношение на сигналите в ШИС II са поставени специални ограничителни знаци.
- 227 Не се твърди също и *a fortiori* не е доказано, че Рамково решение 2002/584 и Решение 2007/533 като цяло не се прилагат от държавите членки.
- 228 Макар Парламентът все пак да изтъква, че държавите членки явно се въздържали да изпълнят европейските заповеди за арест срещу жалбоподателите, като се обосновава с обстоятелството, че г-н Puigdemont i Casamajó пътувал в редица държави членки, без да бъде арестуван, макар да не се е ползвал от парламентарен имунитет, следва да се отбележи, че това твърдение не е подкрепено с никакви доказателства и официално е оспорено от жалбоподателите.
- 229 Също така обстоятелството, че белгийските органи не са пристъпили към предаване на жалбоподателите на испанските органи, не позволява да се отхвърли високата вероятност жалбоподателите да бъдат арестувани по съображенията, посочени в точка 131 от настоящото определение.
- 230 Изложеният от Кралство Испания довод, че твърдяната от жалбоподателите вреда не би могла да настъпи поради спирането на изпълнението на издадените срещу тях европейски заповеди за арест, което било следствие от подаденото преюдициално запитване по дело C-158/21, също трябва да се отхвърли.
- 231 От член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз следва, че националната юрисдикция, която отправя до Съда преюдициално запитване, спира главното производство.
- 232 От преюдициалното запитване по дело C-158/21 се установява обаче, че това запитване цели да се определи дали европейските заповеди за арест, издадени от Tribunal Supremo (Върховен съд), срещу редица издирвани лица, сред които са жалбоподателите, трябва да останат да действат или да бъдат оттеглени, а по-конкретно по отношение на жалбоподателите — да се определи допълнителната информация, която би трябвало да се предаде на изпълняващите съдебни органи, за да улесни предаването.
- 233 Следователно решението за спиране на главното производство по дело C-158/21 предполага, че Tribunal Supremo (Върховен съд) не възнамерява да вземе решение преди получаването на отговора на Съда по поставените преюдициални въпроси относно запазването или оттеглянето на европейските заповеди за арест, издадени срещу жалбоподателите.
- 234 Обратно, в отсъствието на официално решение на Tribunal Supremo (Върховен съд) в това отношение не може да се счита, че той е възнамерявал да постави под съмнение вече издадените европейски заповеди за арест или да спре тяхното изпълнение. Такова спиране, каквото впрочем не е предвидено в Рамково решение 2002/584, не може да бъде изведено пряко от член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз, който изобщо не предвижда, че изпълнението на мерките, приети от запитващата юрисдикция в главното производство преди постановяването на решението по преюдициалното запитване, непременно се спира в очакване на това решение.

- 235 Ето защо следва да се приеме, че жалбоподателите са представили достатъчно доказателства за предвидимостта с достатъчна степен на вероятност на тяхното задържане и предаване на испанските органи, в случай че изпълнението на оспорените решения не бъде спряно.
- 236 От съображенията в точки 149—155 от настоящото определение следва, че евентуалният арест на жалбоподателите на основание европейска заповед за арест или сигнал за лица, издирвани за арест с цел предаване, е в състояние да им причини значителна и непоправима вреда. Същото се отнася a fortiori за предаването на жалбоподателите на испанските органи, което би могло да доведе до продължително лишаване от свобода.
- 237 Необходимо е още да се добави, че доводът на Парламента и на Кралство Испания, че условието за неотложност не е изпълнено, с мотива че оспорените решения не са решаващата причина за вредата, която има опасност да понесат жалбоподателите, следва да се отхвърли.
- 238 Вярно е наистина, че при искане за спиране на изпълнението на акт налагането на поисканата временна мярка е обосновано само ако въпросният акт е определящата причина за твърдяната значителна и непоправима вреда (определение на заместник-председателя на Съда от 17 декември 2020 г., *Anglo Austrian AAB и Belegging-Maatschappij „Far-East“/ЕЦБ*, C-114/20 P(R), непубликувано, EU:C:2020:1059, т. 54 и цитираната съдебна практика).
- 239 От тази съдебна практика следва, че спирането на изпълнението на акт не трябва да се постановява, когато твърдяната вреда произтича основно от фактори, които не зависят от този акт, и когато решителният принос на този акт при настъпването на тази вреда не е установен. В такъв случай всъщност не би могло да се счита, че спирането на изпълнението би предотвратило нанасянето на значителна и непоправима вреда на поискалата го страна.
- 240 В случая парламентарният имунитет, от който жалбоподателите са се ползвали преди приемането на оспорените решения, е бил абсолютна пречка за тяхното задържане и за тяхното предаване на основание издадените срещу тях европейски заповеди за арест и сигналите в ШИС II. От това следва, че оспорените решения са необходимо условие за настъпване на вредата, на която се позовават жалбоподателите, и че в случай на спиране на изпълнението на тези решения това настъпване може да бъде предотвратено.
- 241 Ето защо следва да се приеме, че жалбоподателите са доказали, че условието за неотложност е изпълнено.

По претеглянето на интересите

Доводи

- 242 Жалбоподателите изтъкват, че е в общ интерес, от една страна, съставът на Парламента да отразява свободно изразения избор на гражданите на Съюза на лицата, от които те възнамеряват да бъдат представени, и от друга страна, неговите членове да могат да изпълняват своите функции по време на целия си мандат. От това следвало, че общият интерес и интересът на жалбоподателите, свързан по-конкретно с тяхната лична свобода и свободата им на движение, съвпадат.

- 243 Освен това отмяната на оспорените решения нямало да позволи да се възстанови положението, променено в резултат от тяхното прилагане, доколкото в случай на предаването им на испанските органи, жалбоподателите вече нямало да бъдат защитени от имунитета по член 9, първа алинея, буква б) от Протокола за привилегиите и имунитетите на Съюза.
- 244 От друга страна, единствената последица от постановяването на исканата временна мярка щяла да е забавяне на по-нататъшното изпълнение на европейските заповеди за арест, издадени срещу жалбоподателите, което вече било отложено поради двукратното оттегляне на по-рано издадени срещу тях европейски заповеди за арест и дългия период, изтекъл преди издаването на нови европейски заповеди за арест.
- 245 Парламентът твърди, че парламентарните имунитети имат за цел не да забавят националните съдебни производства или да предоставят на европейските депутати способ да избегнат правосъдието, а да гарантират независимостта на Парламента.
- 246 Ето защо съгласно член 4, параграфи 2 и 3 ДЕС следвало да бъдат взети предвид конституционните интереси на Кралство Испания. Доколкото Парламентът се произнесъл недвусмислено в полза на снемането на имунитета на жалбоподателите, образуваното в тази държава членка наказателно производство не пречело на институционалните права на Парламента.
- 247 Кралство Испания твърди, че налагането на исканата временна мярка би поставило под съмнение претеглянето на интересите, установено в решение от 19 декември 2019 г., *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115). Въз основа на точки 91—94 от това решение следвало, че компетентният национален орган може да реши да запази вече наложените мерки за неотклонение и да поиска снемане на имунитета на съответните европейски депутати. В този контекст, ако Парламентът вземел решение за снемане на имунитета им, спирането на изпълнението на това решение щяло да доведе до прекомерно засягане на интересите на правосъдието и на зачитането на правовата държава, тъй като ставало въпрос за факти, които явно предхождали избирането на жалбоподателите в Парламента и въобще не били свързани с него.

Преценка

- 248 Видно е, че при повечето обезпечителни производства както постановяването, така и отказът да се постанови спиране на изпълнението могат в известна степен да породят някои окончателни последици, като при разглеждането на молбата за спиране на изпълнението съдията по обезпечителното производство трябва да претегли рисковете, свързани с всяко от възможните решения. Това по-конкретно означава да се прецени дали интересът на поискалата временните мерки страна от спиране на изпълнението на обжалвания акт има превес над интереса от незабавното му прилагане. При тази преценка следва да се определи дали евентуалната отмяна на този акт от съда, който се произнася по същество, би могла да доведе до премахване на положението, създадено в резултат от незабавното му изпълнение, и обратно, дали спирането на изпълнението му би могло да възпрепятства постигането на преследваните с него цели в случай на отхвърляне на жалбата по същество (вж. в този смисъл определение на заместник-председателя на Съда от 10 януари 2018 г., Комисия/RW, C-442/17 P(R), непубликувано, EU:C:2018:6, т. 60, и определение от 8 април 2020 г., Комисия/Полша, C-791/19 R, EU:C:2020:277, т. 104 и цитираната съдебна практика).

- 249 Що се отнася, първо, до интереса, свързан с постановяването на исканите временни мерки, от проверката на условието за неотложност се установява, че ако изпълнението на оспорените решения не бъде спряно, жалбоподателите рискуват да не са повече в състояние реално да изпълняват функцията си на европейски депутати.
- 250 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 10, параграф 1 ДЕС функционирането на Съюза се основава на принципа на представителната демокрация, който е конкретен израз на демокрацията като ценност, посочена в член 2 ДЕС. В приложение на този принцип член 14, параграф 3 ДЕС предвижда, че членовете на Парламента се избират за срок от пет години въз основа на всеобщо пряко изборително право, при свободно и тайно гласуване (решение от 19 декември 2019 г., *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115, т. 63 и 64).
- 251 В този контекст предоставените имунитети на членовете на Парламента, от които те се ползват по един и същ начин за заседанията му по време на целия му мандат, имат за цел да им позволят да изпълняват възложените им задачи (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2019 г., *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115, т. 76 и 78).
- 252 Тези имунитети също така целят в съответствие с принципа на представителната демокрация да гарантират, че съставът на Парламента отразява точно и пълно свободния избор, който чрез всеобщото пряко изборително право гражданите на Съюза са направили, що се отнася до лицата, които искат да ги представляват по време на даден мандат (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2019 г., *Junqueras Vies*, C-502/19, EU:C:2019:1115, т. 82 и 83).
- 253 От това следва, че снемането на имунитета на член на Парламента, което би могло да е нередовно и което би могло да доведе до неговия арест или задържане, би могло да засегне доброто функциониране на представителната демокрация в Съюза.
- 254 Обстоятелството, че с оспорените решения Парламентът е приел, че имунитетът на жалбоподателите може да бъде снет, не може да докаже, че незабавното прилагане на тези решения не би попречило на доброто функциониране на тази институция, като се има предвид, от една страна, че жалбата в главното производство има за предмет преценка на законосъобразността на тези решения и от друга страна, че тази жалба почива на поне едно основание, което на пръв поглед не е лишено от сериозна основа.
- 255 При претеглянето на релевантните интереси обаче не е необходимо да се преценява интересът, свързан с опазването на индивидуалната свобода и свободата на движение на жалбоподателите, доколкото, както беше припомнено в точка 149 от настоящото определение, член на Парламента, който е изправен пред решение за снемане на неговия имунитет, може надлежно да твърди единствено че това решение засяга не само неговото право свободно да изпълни мандата си, но и доброто функциониране на Парламента.
- 256 Второ, що се отнася до интереса, свързан с незабавното прилагане на оспорените решения, е необходимо да се подчертае, че спирането на изпълнението на тези решения може да попречи на провеждането на съдебното преследване, образувано от испанските органи срещу жалбоподателите, като попречи те да бъдат предадени на тези органи.

- 257 Обратно на твърденията на Парламента, това незабавно прилагане обаче не се изисква, за да се гарантира спазването на член 4, параграф 2 ДЕС, доколкото парламентарният имунитет не поставя изобщо под съмнение възможността на държавите членки да започнат наказателно преследване в рамките, очертани в техния правен ред, а се ограничава да осигури баланс между тази възможност и принципа на представителната демокрация, прогласен в член 10, параграф 1 ДЕС.
- 258 Трето, що се отнася до положението, което ще последва от разглеждането на жалбата в главното производство, необходимо е да се посочи, че евентуалната отмяна на оспорените решения не може да заличи последиците, предизвикани от тяхното незабавно изпълнение, тъй като тази отмяна би настъпила твърде късно, за да предотврати засегнатите членове на Парламента да бъдат възпрепятствани да изпълняват пълноценно своите функции през значителна част от своя мандат.
- 259 Освен това, в случай че жалбоподателите бъдат предадени на испанските органи, последващото възстановяване на техния имунитет по член 9, първа алинея, буква б) от Протокола за привилегиите и имунитетите на Съюза ще бъде лишено изобщо от конкретен ефект, тъй като жалбоподателите не могат да се ползват от него на испанска територия.
- 260 Обратно, ако жалбата в главното производство в крайна сметка бъде отхвърлена, от преписката не следва, че забавянето при провеждане на образуваното срещу жалбоподателите наказателно производство, предизвикано от спирането на изпълнението на оспорените решения, ще е в състояние да попречи за довършването на това производство.
- 261 Важно е също така да се подчертае, че посоченото производство се води от 2017 г. и Кралство Испания не оспорва твърдението на жалбоподателите, че продължителността му се дължи отчасти на двукратното оттегляне на по-рано издадени срещу тях европейски заповеди за арест, както и на дългия период, изтекъл преди издаването на нови европейски заповеди за арест.
- 262 Освен това, доколкото постановяването на исканите временни мерки би предположило само временно възстановяване на парламентарния имунитет на жалбоподателите, в крайна сметка то ще доведе само до запазване за определен период на съществуващото от много години положение (вж. по аналогия определение на заместник-председателя на Съда от 2 март 2016 г., Evonik Degussa/Комисия, C-162/15 P-R, EU:C:2016:142, т. 114).
- 263 Предвид всички тези съображения, при претеглянето на интересите превес получава постановяването на исканите от жалбоподателите временни мерки.
- 264 При тези обстоятелства изпълнението на оспорените решения следва да бъде спряно.

По съдебните разноски

- 265 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

- 266 Що се отнася до съдебните разноски, свързани с производството по обжалване, необходимо е да се припомни, че по силата на член 138, параграф 1 от този правилник, приложим в производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Макар Парламентът и Кралство Испания да губят делото, жалбоподателите не са поискали те да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски. Ето защо всяка от страните понася направените от нея съдебни разноски, свързани с производството по обжалване.
- 267 Що се отнася до съдебните разноски, свързани с насрещната жалба, подадена от Кралство Испания, съгласно член 142 от Процедурния правилник на Съда, приложим в производството по обжалване по силата на член 184 от него, когато липсва основание за произнасяне по същество, Съдът определя съдебните разноски по своя преценка. В случая липсата на основание за произнасяне по същество по насрещната жалба произтича от отмяната на обжалваното определение в резултат от подадената от жалбоподателите жалба, поради което следва да се приеме, че всяка от страните понася направените от нея съдебни разноски във връзка с производството по насрещната жалба.
- 268 Що се отнася до съдебните разноски, свързани с първоинстанционното производство, следва да се реши, от една страна, че съгласно член 137 от Процедурния правилник на Съда, приложим в производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, Съдът не се произнася по съдебните разноски на Парламента и на жалбоподателите.
- 269 От друга страна, на основание член 140, параграф 1 от същия процедурен правилник, приложим в производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно Кралство Испания, в качеството си на встъпила страна в първоинстанционното производство, понася направените от него съдебни разноски, свързани с производството пред първата инстанция.

По изложените съображения заместник-председателят на Съда определи:

- 1) **Отменя определението на заместник-председателя на Общия съд на Европейския съюз от 30 юли 2021 г., Puigdemont i Casamajó и др./Парламент (T-272/21 R, непубликувано, EU:T:2021:497).**
- 2) **Спира изпълнението на решения P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 и P9_TA(2021)0061 на Европейския парламент от 9 март 2021 г. по исканията за снемане на имунитета на г-н Carles Puigdemont i Casamajó, г-н Antoni Comín i Oliveres и г-жа Clara Ponsatí i Obiols.**
- 3) **Г-н Carles Puigdemont i Casamajó, г-н Antoni Comín i Oliveres, г-жа Clara Ponsatí i Obiols и Европейският парламент понасят направените от тях съдебни разноски в производството по обжалване.**
- 4) **Не се произнася по съдебните разноски на г-н Carles Puigdemont i Casamajó, г-н Antoni Comín i Oliveres, г-жа Clara Ponsatí i Obiols и Европейския парламент в първоинстанционното производство.**
- 5) **Кралство Испания понася направените от него съдебни разноски в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.**

Подписи